

biteljev prirodoslovja» in »Aklimatizacije živali in rastlin.«

Marija Dmitrijevna ni vsesvetna učejakinja svoje stroke, kakor se je, na primer, na vsem svetu proslavila s svojim peresom za temni narod, za nevedno ljudstvo gospa Bahmetjeva; Marija Dmitrijevna ni imela vsesvetne nadarjenosti, pač pa je imela vsesvetno ljubezen k prosveti svojega naroda in k vedi majke prirode. K narodni omiki in k skrivnostim prirodnim mikalo jo je srce vse svoje življenje. Kakor smo videli, gmotnih ovir Marija Dmitrijevna ni spoznala, no skusila je mnogo nraštvenih muk, ktere proizvaja nesoglasje teženj starejših s težnjami mlajših, in ta duševna nesloga je navadno bolj neusmiljena, nego so zapreke raznih unanjih činiteljev. Take težkoče premaguje le pravi poklic in prirodna ljubezen k vedi, taka goreča ljubezen, ktera je čista od vsake budalosti in tudi na bodala kozakov ne leze... Marija Dmitrijevna, na dolgo ti ostaneš svojemu narodu blaga prosvetiteljica, a svojim sorojakinjam živ primer, po čem i kako naj hrepeni njih um in srce...

BREZ DELA.

PO ITALIJANSKEM IZVIRNIKU ADE NEGRI.
PREVEL Ž. L. M.

Raztrgan in ogórel, mož — orjak
Vznesene je postave, —
Ne znam, bil je težak, kovač, vojak,
Obstal bil oblédel v odprtih dúrih :
Brez dela bil je siromak.

»Rad delal bi, krepák sem in močán
In nič mi ni pretežko ;
Ves teden iščem službe dan na dan,
Na vratih vseh sem že potrkal,
A dela iskal sem zaman«.

Ne vem, kdo mu je bil odgovor dal,
Z besedo trpko ga odpravil ;
A mož bolestno je zatrepetal,
In glas iz prs potrih kot ječanje
Oznanjal je brezdanjo žal.

Dejal je : »Oh ne tirajte me proč,
In spomnite se svojcev ;
Britko prebiti revščine je noč
In glada mreti ; spomnite se svojcev,
Ki smrt jih vzela je nekoč !«

In dalje : »Če verujete v Boga,
Ne tirajte me dalje,
Jaz hočem delati, kar roka zná ; —
Potapljenca kdor htel bi zapustiti,
V Bogá pač ne veruje ta !«

Ne vem, kdo mu je bil odgovor dal,
Z besedo trpko ga odpravil.
Omahnil pa je skoraj on do tal,
In brez besed, korakom težkim, trudnim
Svoj pot je spet nadaljeval.

A revežu sledil je moj pogled,
Strmeč za njim v daljavo ;
Kakó po cesti trdi suh in bled
V vročini žgoči je naprej korakal,
Kažoč gladú in jada sled.

Izginol je. Osodo pa moža
Jaz gledala sem v duhu,
Ki moč njegovo nihče ne čisla,
Ki strgan in opešan dalje sope,
Berač, obupnega srcá.

Skoz mesta videla sem in vasi
Korakati ga drzno ;
In pravil je ljudem, kako trpi ;
Zamán. — Neznosnih muk ga skalna teža
Ob cesti kónečno zgrudi.

Prebode bol skeleča mi srcé :
»Odpusti mi, odpusti !«
In iice porosijo mi solzé
Nad vso sramoto in krivico,
Ki jo nedolžniki trpé !

TRENOTKI. NIRVAN.

Utrinki plamena večnega.
Zupančič.

2/XII. 1900.

Po moji duši polje življenje.
In to pljuska ob njo in jo obliva.
A daleč okrog plavajo pene, ki šumé
in se kadé — rodilo jih je bujno življenje.
A sredi iz pen vstaja, kot lahen mu-
selin, Venerá.
Rodila se je iz pen.